

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

2/2026

29. ročník

Z D A R M A

Zatím jen na zkoušku...

CO?
NAJDETE
UVNITŘ

■ Výtvarník Stanislav Kolíbal ■ MUDr. Václav Šimon, DrSc. ■ Vzpomínky na Michala Trnku ■
■ Knihy s Hanspaulkou v krvi ■ Ze školy ■ Ze Sokola
■ Od sv. Matěje ■ Aktuality ■ Informace

Praha	6

Finančně podpořeno MČ Praha 6

Výtvarník Stanislav Kolíbal stoletý

Galerie Skleňák na Náměstí svobody je výborný nápad. Je to galerie, kterou můžete navštívit kdykoliv, výstavy jsou přístupné ve dne i v noci. Naposledy jsme tu mohli vidět díla sochaře, malíře, scénografa a pedagoga Stanislava Kolíbal, jeho ženy Vlasty Prachatické a dcery Markéty, Sochy. Portréty. Ilustrace. Výstava byla uspořádána ke stému výročí narození Stanislava Kolíbal, který je kromě jiných ocenění čestným občanem Prahy 6. Na přípravě výstavy se podílel také jeho syn, architekt Pavel Kolíbal.

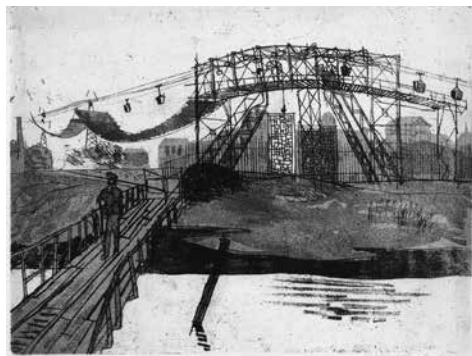
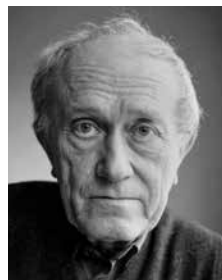
Stanislav Kolíbal, malíř a ilustrátor patřící k významným představitelům generace, která po druhé světové válce radikálně proměnila vnímání prostoru a řádu v umění, oslavil loni v prosinci 100. narozeniny. I v tomto věku se snaží pracovat, věnuje se ale převážně již jen grafické práci, která se dá dělat vsedě.

Narodil se v Orlové, kde žil s rodiči v hornické kolonii a začal zde navštěvovat gymnázium. Kreslení ho odjakživa bavilo. Po Mnichovské dohodě byla Orlová spolu s celým Těšínskem přičleněna k Polsku a vůči českému obyvatelstvu nastaly

represe. Rodina odešla do Ostravy, kde rok bydleli spolu s dalšími uprchlíky v náhradním ubytování, po roce dostali domovnícký byt v Přívoze, v nejvyšším patře domu, zde vznikaly jeho rané kresby Z okna a okolí a Konec války, se kterými se v roce 1943 účastnil jako host členské výstavy Moravskoslezského sdružení výtvarných umělců v ostravském Domě umění. Vystavoval zde ilustrace k povídkám tehdy populárního autora Karla Schulze.

Ještě před maturitou byl totálně nasazen do ostravských dolů. V té době však udělal zkoušky na Umělecko-průmyslovou školu v Praze, která za války sídlila v Bartolomějské ulici, ale než stačil nastoupit, škola byla obsazen německým vojskem a uzavřena, takže do třídy profesora Strnadela nastoupil až po skončení války, v roce 1945. Po roce 1948 tam sice neprošel prověrkami z důvodu svého skeptického postoje k situaci v Sovětském svazu. Ale protože byl dělnického původu, mohl dostudovat i jako „zrádce dělnické třídy“.

Dále studoval scénografii na DAMU u profesora Františka Tröster, na fakultě pak působil jako externí učitel jevištní techniky. Současně se věnoval knižní ilustraci. Ilustroval Čechova, Jeden den Ivana Děnísoviče, knihy pro děti. Dětskému čtenáři nabízel vysokou míru abstrakce například v knížce Strom pohádek z celého světa, pracoval s jednoduchými barevnými plochami, kdy modrý čtverec může být mořem i oblohou.

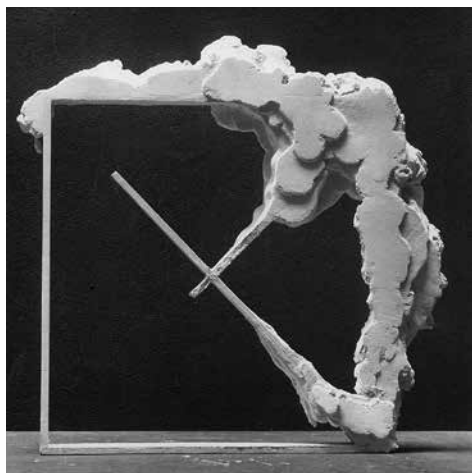
Ostrava

Vytvořil zcela nový typ dětské ilustrace založený na minimalistické zkratce. Namísto tehdy převažujících popisných ilustrací nechává čtenáři prostor, aby si obraz dotvořil sám. Ilustrace pro něj nebyly jen doplňkem, ale svěbytným výtvarným doprovodem, který citlivě reaguje na atmosféru literárního díla. V ilustrační tvorbě na něj navázala jeho dcera Markéta Prachatická.

Ilustrace z knihy *Strom pohádek z celého světa*

Stanislav Kolíbal jako sochař má částečně kořeny ve scénografickém studiu na DAMU u prof. Tröestera, které mu dalo teoretický základ pro práci s ohraničeným prostorem a prázdnotou. Jeho sochařské začátky na konci 50. let ale pracují s lidskou figurou zejména v sádře, se kterou se naučil pracovat pod vlivem své ženy sochařky Vlasty Prachatické. V 60. letech začal v novém ateliéru v Dejvicích pracovat na geometrických objektech. V 70. letech začal tvořit prostorové objekty, v nichž se zabýval tématy času, změny, lability. Využíval „netradiční“ materiály, jako sádku, sololit, provázky, dráty a jejich stíny, které působí jako kresba v prostoru.

Začátek nebo konec, 1968

Na konci 60. let se Stanislav Kolíbal setkává s Medou Mládkovou, která u nás objevovala a nakupovala díla neoficiálních umělců. Patřil mezi její nejbližší poradce v oblasti českého výtvarného umění, pomáhá jí orientovat se v tehdejší neoficiální scéně a vybírat díla pro její sbírku. Také řada jeho děl, především kreseb a soch ze 70. let, je součástí sbírek Musea Kampa. V 80. letech měl několik výstav galerií OK Harris v New Yorku.

Dvě krychle, 1981

Stavba č. III, 1988

K těmto výstavám mu dopomohla víceméně náhoda. Meda Mládková pozvala Stanislava Kolíbalu, aby vytvořil dílo pro katedrálu ve Washingtonu. Zároveň se snažila uspořádat výstavu jeho děl v New Yorku. Když si šel vyzvednout do galerie fotografie svých prací, zastavil se o patro níže v OK Harris Gallery, kde se seznámil s majitelem Ivanem Karpem. Toho Kolíbalovy práce natolik zaujaly, že při své nejbližší cestě do Evropy navštívil jeho ateliér. V OK Harris Gallery měl v 80. letech postupně 4 výstavy. Všechny tyto výstavy mohly být realizovány díky Artcentru, kde pracoval jeho spolužák z gymnázia v Ostravě.

Na amerických výstavách v galerii OK Harris prezentoval Stanislav Kolíbal především svá přelomová konceptuální a minimalistická díla, která vytvořil v 70. a 80. letech v období tzv. „vnitřního exilu“. Přestože přicházel z komunistického Československa, americká kritika i sběratelé ho nezařadili do kategorie „politického disentu“, ale vnímali ho jako svébytného autora.

K architektonicko-sochařskému tvarosloví se Stanislav Kolíbal dostal v 60. letech, kdy se na pozvání architekta Jana Šrámka účastnil soutěže na výtvarné řešení našeho vyslanectví v Brazílii, pro které vytvořil návrhy na výzdobu stěn a plastiku před budovou. Ačkoliv z realizace pak sešlo, začal zde jeho obdiv ke geometrii a zájem o architektonický detail.

Spolupráce s architektky tvoří další část Kolíbalovy tvorby. Od 60. let platil zákon o povinném procentu umělecké výzdoby u státních staveb – tzv. „čtyřprocentní zákon“. Ten umožňoval instalace uměleckých děl jako součást architektury. Stanislav Kolíbal se podílel na řadě projektů, v nichž realizoval své vize o vztahu geometrie a volného prostoru. Na výzvu architekta Stanislava Hubičky vytvořil 111 metrů dlouhou reliéfní opěrnou zeď

Opěrné zdi Nuselského mostu, 1964

na pankráckém předmostí Nuselského mostu. Prosadil zde vlastní geometrickou koncepci, která navazuje na konstruktivistický charakter mostu. Poslední práce pro architekturu byla účast na soutěži výzdoby metra Nové dvory (linka D) roku 2019. I když je tato stanice teprve ve výstavbě, jsou návrhy výtvarných řešení všech stanic vystaveny v informačních centrech metra.

V roce 2019 byl Stanislav Kolíbal reprezentantem České republiky na 58. Mezinárodním bienále výtvarného umění v Benátkách. Národní galerie v Praze vybrala jeho projekt v odborné soutěži z celkem 23 přihlášených návrhů.

Český pavilon na Mezinárodním bienále výtvarného umění v Benátkách, 2019

Kolíbal v Českém a Slovenském pavilonu představil samostatnou výstavu s názvem „Bývalé, nejisté, tušené“. Výstava nebyla pouhou retrospektivou, ale komponovaným celkem, který reagoval přímo na architekturu vlastního pavilonu od Otakara Novotného z roku 1926. Mapovala autorovo celoživotní dílo od roku 1963, zaměřovala se na témata času, labilitu a konceptuálního pojetí sochy a prostoru. Přímo pro prostor benátského pavilonu vytvořil zcela nové velkoformátové dílo. Propojil interiér pavilonu s exteriérem monumentální „Kresbou v prostoru“

Vertikální struktura před budovou magistrátu

před průčelím budovy. Ve věku 94 let Kolíbal nepůsobil jako klasik uzavřený v minulosti, ale jako současný umělec. Kritika ocenila zejména čistotu a disciplínu, s jakou dokázal ovládnout velkorysý prostor pavilonu bez zbytečného patosu, pouze pomocí čáry a plochy. Byl to triumf myšlenky nad hmotou – důkaz, že umělcovo uvažování o prostoru je v kontextu současného světového umění stále aktuální.

Po skončení bienále přenesla Národní galerie Praha tuto úspěšnou instalaci do Veletržního paláce v rámci výstavy Ozvěny Benátského bienále. Nešlo o prostou kopii, ale o „reimagining“ – Kolíbal nově reagoval na prostor Malé dvorany podobně jako v Benátkách reagoval na architekturu Otakara Novotného.

Stanislav Kolíbal je bezesporu originální tvůrce, jehož tvorba zásadně formovala podobu sochařství, objektu a instalace ve 20. i 21. století. V roce 2005 byl vyznamenán Medailí Za zásluhy, v roce 2008 se stal laureátem Ceny Ministerstva kultury ČR za přínos v oblasti výtvarného umění a v roce 2020 mu bylo v Pelléově vile uděleno starostou městské části Praha 6 Ondřejem Kolářem čestné občanství Prahy 6.

L. Čumplová

Náš soused prof. MUDr. Václav Šimon, DrSc.

Na Hanspaulce žilo a žije hodně významných osobností. Ne všichni mají to štěstí, že oslaví ty nejkulatější narozeniny – sté. Prof. MUDr. Václav Šimon se 29. května dožil 100 let. Za dobrého počasí dosud chodí s manželkou na každodenní sportovní vycházku s holemi do Šárky. Je také přeborníkem v golfu ve své kategorii.

Václav Šimon se narodil v roce 1926 v Praze do lékařské rodiny. Jeho profesní začátky ale nebyly jednoduché. Období dospívání prožil v nesnadných časech protektorátu a místo studia medicíny pracoval jako dělník na železnici v Nymburce. Teprve po válce mohl začít studovat a studium medicíny zakončil v roce 1952 promocí na Lékařské fakultě UK. Jeho cesta k celoživotnímu oboru – urologii – vedla trochu oklikou přes gynekologii a chirurgii, což mu později umožnilo širší pohled na obor a pochopení souvislostí s oblastí rekonstrukční urologie a gynekourologie.

S menší nadsázkou se dá říct, že prof. Šimon byl zakladatelem urologických pracovišť. Od roku 1956 působil v Kolíně, kde se podílel na vzniku samostatného urologického oddělení. Jako urolog pak pokračoval v Praze na klinikách Všeobecné fakultní nemocnice. V letech 1970–1994 vedl urologické oddělení I. chirurgické kliniky UK.

Mladší kolegové prof. Šimona vzpomínají na jeho nadšení pro techniku. Aktivně se podílel na testování a zavádění metody drcení kamenů tlakovou vlnou, čímž v tehdejší Československu způsobil revoluci v léčbě urolitiázy, onemocnění, při němž se v močových cestách tvoří minerální kameny.

Jako profesor chirurgie a urologie vyučoval generace lékařů, jimž předával

nejen znalosti, ale i smysl pro etiku a trpělivost. Do roku 1994 působil jako prezident České urologické společnosti a aktivně se podílel na začlenění urologie mezi samostatné a prestižní medicínské obory.

Pro generace lékařů, kteří prošli jeho oddělením na I. chirurgické klinice nebo v Kolíně, byl prof. Šimon také, a především, vůdčí osobností s nezaměnitelným stylem. Kolegové z Všeobecné fakultní nemocnice na něj vzpomínají jako na muže, který dokázal spojit přísnou chirurgickou disciplínu s hlubokou empatií. „Jemu nešlo jen o diagnózu, ale o celého člověka,“ vzpomínají jeho žáci. Kolegové popisují, jak prof. Šimon i v nejtěžších dobách normalizace dokázal na klinice udržet atmosféru vzájemné úcty a morální integrity. Byl znám svou hlubokou vírou a dlouholetým přátelstvím s kardinálem Františkem Tomáškem. Za celoživotní zásluhy obdržel v roce 2006 Zlatou medaili Univerzity Karlovy.

I po odchodu do důchodu zůstal prof. Šimon v kontaktu s kolegy a ti, kteří jej navštěvují, potvrzují, že si stále udržuje živý zájem o obor a život bere s humorem a nadhledem.

Vážený pane profesore, k Vašemu životnímu jubileu Vám přejeme především pevné zdraví, klidnou mysl a životní optimismus.

L. Čumplová

Jeden osud - hanspaulský rodák

Jan Beneš (1936–2007)

Možná si některý z hanspaulských devadesátníků vzpomene na svého spolužáka ze školy v Sušické, Honzu Beneše, drobného světlovlasého kluka, kterým šli všichni čerti.

Já jsem se s ním potkala až na druhém stupni základní školy, ve „Skleňáku“, kam jsme z Hanspaulky po školské reformě Zdeňka Nejedlého chodili. (Říkám-li „chodili“, musím zdůraznit, že opravdu pěšky.) Honza byl pořád takový věčný rebelant, ale naše paní učitelka češtiny a dějepisu, moudrá a kultivovaná Ludmila Čechová, v něm snad jako první rozeznala výrazný literární talent.

Pak se naše cesty zase rozešly; potkali jsme se znova o pár let později v redakci časopisu Tvář, kde se scházeli mladí spisovatelé. Honza, tehdy už Jan Beneš, měl za sebou kus dramatického osudu: během

vojenské služby se dostal za „nedovolené ozbrojování, podlamování bojové morálky a krádež vojenských podvlekaček“ do vězení. Po návratu vydal svou první knížku, povídky *Do vrbců jako když střelíš*, v nakladatelstvích však už leželo několik dalších souborů povídek a rozsáhlejších textů. V roce 1967 se dostal do vězení znovu, tentokrát za „podvracení republiky“, kterého se dopustil spoluprací s exilovým časopisem Svědectví. Trest byl vyměřen tvrdě: pět let. Jeho knížky čekající na vytištění se dostaly na index. Beneš byl i v té době zázraků nepublikovatelný.

Když k nám přijely v srpnu 1968 z východu tanky, Jan Beneš na nic nečekal a odešel z Československa. Prožil pak léta exilu ve Spojených státech. Živil se všelijak, mimo jiné učil češtinu americké zpravodajce. Jeho knížky vycházely v exilových nakladatelstvích v Kanadě, ve Spolkové republice Německo, ve Švýcarsku, ve Velké Británii, do Československa se ale moc nedostaly. To až po roce 1989. Tehdy se Jan Beneš se svou rodinou vrátil domů. Poměry doma se mu moc nelíbily, věčný rebelant se necítil spokojen s tím, jak se měnila česká společnost. To snad bylo i důvodem jeho dobrovolného odchodu ze života. Letos by mu bylo 90. Z jeho tvorby (informace o ní viz Wikipedie), reflektující jeho bohatý život, stojí za to si přečíst alespoň *Druhý dech*. Doporučuje ho sám Graham Greene, který si této knížky vážil víc než tehdy světově slavného románu *Jeden den Ivana Děnisoviče* Alexandra Solženicyna.

Dobrava Moldanová

Fotografie zatčeného Jana Beneše se dochovala ve vyšetřovacím spise StB. (Zdroj: Archiv bezpečnostních složek, ABS)

Moje vzpomínka na Michala Trnku

Vyprávění o tom, kterak se Michal o současnou klubovnu skautů zasloužil. Skautské středisko Javor, jehož klubovna je dnes v sokolovně, bylo na počátku devadesátých let ve stadiu pomalého rozkladu. Hlavně nám chyběla klubovna. O několik kluboven, které jsme předtím na Hanspaulce postupně vybudovali, jsme ne vlastní vinou přišli, a ani nová, překotně se valící doba skautingu v tomhle směru moc nepřála. Scházeli jsme se s dětmi ve škole ve vypůjčené třídě, nebylo ale kde věci uskladnit, takže program byl omezený.

Když jsme přemýšleli, co s tím, vzpomněli jsme si na sokolovnu, kterou Sokol právě získal zpět. Budovu jsme znali, skoro všichni jsme tam chodili cvičit a pamatovali jsme si, že jsme tam kdy si už měli místnost, do které se chodilo zadní brankou. Bylo třeba dojít na výbor Sokola a přesvědčit je, aby si do sokolovny vzali skauty, na kterých se nedalo finančně vydělat. Volba vyjednávače padla na mě. Řadu sokolů jsem znal, to ano, ale z členů výboru jen Ing. Karla Hemzala. (To jsem si myslel.) A tak jsem šel nejprve za Michalem Trnkou. Znal jsem ho mnoho let jako cvičitele v Sokole, jako týdenního vedoucího na táborech, později i jako přítele mých rodičů. Požádal jsem ho, aby mě na schůzi výboru jen představil, zbytek že už zvládnou sám. Až když jsme vstoupili do místnosti, kde výbor zasedal, uvědomil jsem si, že znám od vidění skoro každého. Michal mě začal představovat, ale sestra Mikulková starší ho rázně přerušila: „Prosím tě, my ho přeci známe, ten sem chodí cvičit tisíce let.“ (No, tak dlouho to nebylo, ale od druhé třídy ano.)

Já byl tenkrát čerstvý absolvent medicíny, to mělo tehdy ještě váhu, skauty jsem vedl řadu let. Přesto jsem se bál, abych to nepokazil. Měl jsem přípravenou řeč o potřebnosti klubovny, o propojení skautů a sokolů, o našem programu a o tom, s čím bychom my mohli pomoci. Jenže jednání běželo a běželo, čas ubíhal – a oni pořád mluvili o nějaké posilovně. Už jsem to nevydržel a přihlásil se o slovo. Jen jsem začal, přerušila mě tatáž sestra: „Prosím tě, to je jasné, dáme vás tam, co jste byli. My se jen bavíme o tom, kam dáme posilovnu, ta tam teď má věci. A přijď příště na výbor, sepišme smlouvu“.

A bylo to. Michal Trnka zřejmě členy výboru přesvědčil ještě před schůzí – snad mezi cvičením na hrazdě a na bradlech, mnoho času na to neměl). Jednal rychle a spolehlivě jako vždy.

A spolupráce sokolů a skautů v sokolovně přetrvává dodnes.

Tomáš Kluch

Michael Trnka a skautské středisko Javor

Michael Trnka, dlouholetý cvičitel a vedoucí starších žáků, byl tím, kdo po vzoru zakladatele Sokola dr. M. Tyrše zavedl kromě pravidelného cvičení dětí v tělocvičně také pobyty v přírodě, zahrnující vycházky, výlety, hry, rozvíjení tábornických dovedností apod. Jak k tomu došlo?

Inspiraci získal v mládí, kdy jako dvanáctiletý kluk takovou výpravu do přírody se Sokolem Dejvice II. zažil a moc se mu líbila. Proto se později jako patnáctiletý přihlásil do vodáckého oddílu Pražských pekárů. Zde pak hluboce vnímal vzájemnou sounáležitost posádek lodí i celého oddílu. Společné zážitky a kamarádství z vodáckého oddílu v sobě nosil celý život.

V roce 1968, v době Pražského jara, se plně rozběhlo cvičení Sokola na Hanspaulce, skrytého tehdy v odboru ZRTV v TJ Spartak Dejvice. Žactva i dospělých členů rychle přibývalo. Michael, tehdy asi čtyřicetiletý, stál u prvních pokusů organizovat vycházky do přírody. Na jaře 1970 vyrazily všechny oddíly odboru ZRTV – muži, ženy i žactvo – pod vedením Jirky Hrubého na půldenní vycházku

do Houslí. Bylo krásné počasí, akce se vydařila. Jen Michael nebyl úplně spokojen. Dle jeho mínění vycházka dostatečně neoslovila dětské duše, žáci by byli potřebovali atraktivnější program. Druhý pokus v říjnu 1970 už vzal Michael celý do svých rukou. Pro starší žáky, které vedl v tělocvičně, připravil ve spolupráci se Slávkem Dynyblem (dalším cvičitelem žactva v odboru ZRTV) půldenní vycházku do Divoké Šárky. Vymyslel trasu i legendu, napsal a ukryl dopisy. Na Pohádce u Nebušic s výhledem na celé údolí čekal, jestli někdo přijde. Dorazilo asi sedm chlapců doprovázených Slávkem. Z dálky bylo vidět, že jdou po připravené trase podle dopisů „starého lovce“ (Michaela). Vše proběhlo dle plánu, ale oba značně vyčerpání cvičitelé zjistili, že připravovat pravidelný program na víkendy v přírodě by už bylo nad jejich síly i časové možnosti.

Michael to ale nevzdal. Vzpomněl si na svého známého Mítu Blagodárného, který docházel na Hanspaulku do cvičení

mužů. Míta v mládí prošel skautskou výchovou a v době krátké obnovy Junáka v letech 1968–70 pomáhal vést smečku vlčat. Michael mu navrhl, aby zajišťoval doplňkový program v přírodě pro žáky a dorostence. Míta vyzval ke spolupráci svého známého, skauta Ludvíka Beránka (měl přezdívkou Balú). A tak byl v dubnu 1971 založen při odboru ZRTV TJ Spartak Dejvice samostatný oddíl pobytu v přírodě. Začali do něj chodit pouze žáci ze Slávkova a Michaelova oddílu mladších a starších žáků. Vedli je Míta a Balú, jimž pomáhala celá řada řada cvičitelů a členů odboru ZRTV na Hanspaulce: Jindra Svaťošová, Zdeněk Vidman, Václav Břicháček, Jarda Karlík se sourozenci, Ivan Beránek a další. Pomoc spočívala zejména ve střídání se po týdnu ve funkci vedoucích táborů. Tábor trval vždy tři týdny a vedoucí nebyli tehdy z práce uvolňováni, na tábor jezdili v době své dovolené. Na prvních táborech nás v prostředním týdnu vedla oblíbená dvojice Michael

Trnka a Václav Břicháček (řečený Gigant). Hlavním programem – kromě zásobování, vaření (Michael rád radil v kuchyni), přípravy dřeva, drobných her a sportů – byla táborová olympiáda (Michaelova doména) a dlouhodobá táborová hra (Gigantova doména).

Michaelem založený chlapecký oddíl, vedený Mítou a Balúem, se měl čile k světu. Postupně se rozrůstal a jeho členové nabírali zkušenosti. Po pár letech se oddíl registrovaný v ZRTV stal rovněž členem Asociace TOM (Turistické oddíly mládeže). A po dalších několika letech, kdy k němu přibyl oddíl děvčat a oddíl dospělých, vytvořili všichni samostatný odbor turistiky v TJ Spartak Dejvice. Ten se po roce 1989 přeregistroval do Junáka jako skautské středisko Javor.

Dnes, po více než 50 letech existence skautského turistického střediska, už nechodí cvičit do Sokola zdaleka všichni členové Javoru, ale řada z nás dosud zvládá Sokol i skaut. Skautské středisko Javor se již před mnoha lety vrátilo do sokolovny na Hanspaulce, kde má v zadním traktu svoji klubovnu. A stále funguje i spolupráce sokolů a Javoru při sokolských akcích a údržbě sokolovny.

Rád bych poděkoval všem těm, kdo stáli u zrodu dnešního skautského střediska Javor. Tentokrát především Michaelovi za jeho nadšení, snahu a vytrvalost, díky níž dokázal v nelehké době vydupat ze země to, co považoval za potřebné a správné. A co dobře funguje již 55 let.

Osobně děkuji za tu spoustu hodin, které s námi Michael strávil v tělocvičně, i za všechny krásné dny prožité na táborech. Díky!

Martin Knapp

**člen Sokola Hanspaulka
a skautského střediska Javor**

Co má společného výstavba trolejbusového vedení s přípravou nedělního oběda

Co mohou mít takto odlišné činnosti společného? Zdánlivě nic!. Ale při výstavbě trolejbusového vedení i přípravě nedělního oběda se dodržují určitá pravidla, která stavaři na Hanspaulce zcela popř i škola přejí všemeli nebo zapomněli dodržovat.

Jsem příznivcem zavedení trolejbusové dopravy na Hanspaulce, což jsem vyjádřil svým článkem v č.3 / 2024 časopisu Hanspaulka. Tam jsem podpořil myšlenku obnovení provozu trolejbusů z důvodů zklidnění a ztišení dopravy. Dráty nad hlavou mi nevadí, protože to je povinná daň provozu trolejbusů.

Jsem však výrazným kritikem časového plánu provedení zemních a stavebních prací. Zejména kritizují časovou posloupnost výstavby nového vodovodního řádu, jeho částečného dokončení v ulici Na Pískách a nedokončení v ulici Šarecká a ihned další kopání výkopů pro kabely a sloupy ve stejných ulicích. Kolik ploch bylo vykopáno, zaházeno, zhutněno, vyasfaltováno a opět vykopáno!

Argument, že tyto akce nebylo možno časově zkoordinovat, nepřijímám. Dle mého názoru jde o neschopnost vyjednávání s dodavateli a v případě opakovaných výkopů o nedostatečný stavební dozor a kontrolní činnost zadavatele prací.

Nebo neznalost jedné ze základních teorií pro plánování a provádění složitých staveb a technických systémů. Tato teorie se jmenuje Metoda kritické cesty a již v 70.letech minulého století nám byla přednášena na strojní fakultě ČVUT. Tato

metoda popisuje a určuje, kdy je třeba co udělat, aby se dílčí práce včas dokončily, práce se neopakovaly, a celé dílo bylo hotovo v určeném čase.

Tady vidím souvislost s přípravou nedělního oběda. Metodu kritické cesty používá každá kuchařka při přípravě nedělního oběda. Při neznalosti postupu by měla v poledne na stole vystydlou 2x ohřívanou polévku, uvařené knedlíky a sotva rozmrzlé syrové maso. A žádné pivo pro muže – ani v kuchyni, ani ve spíži. Zkušená kuchařka má ve dvanáct hodin na stole nalitý aperitiv, teplou polévku na talířích, připravené upečené a nakrájené maso, zelí a na sporáku se dovářejí knedlíky (údajně na vařené knedlíky mají strážníci počkat, to je povoleno). Přitom nezná Metodu kritické cesty, ale používá ji.

Když pozoruji výstavbu nového vodovodního řádu a trolejbusového vedení, připadá mi, že Metoda kritické cesty je odpovědným pracovníkům zadavatele stavby a vedení stavebních firem zcela neznámá, nebo byla opomenuta. Výsledkem je velmi dlouhá doba výstavby, opakované provádění dříve provedených prací a zdražení díla. Nebo že by nové, moderní inovativní plánovací metody s využitím umělé inteligence Metodu kritické cesty zcela nahradily a odstranily na smetiště dějin? O tom pochybuji, protože zkušené kuchařky i nadále úspěšně vaří nedělní obědy ve skvělé kvalitě, se vším všudy a včas na stole. Snad se to stavaři také naučí.

Jiří Frynta

- recké ulice, ale pokračuje za ul. Feltrovskou dále, k jihozápadu až do ulice na Hanspaulce Na čihadle
- 42 Dále k severu odbočuje ze Šárecké ul. /proti ústí ulice Na Safránce/ druhá hlavní komunikace, procházející k jihozápadu vinovitě celou oblastí a končí až v ulici Veleslavinské/ mezi bloky 83 a 90/; byla nazvána ulicí Na pískách
- Ulice Na čihadle a Na pískách spojuje pět ulic, z nichž nejsevernější je ulice Petrovská/č.39/a čtyři jižnější jsou takto pojmenovány:
- 43 nejjižnější/první na sever od ul. Na Hanspaulce/ Pinkovská ulice
- 44 druhá severnější/s pokračováním na západ až do ul. Nad Šárkou čis.59, a na východ k ul. Susické/ Na Kuthence
- 45 ještě severnější Hermelinová ulice
- 46 další na severu /s pokračováním k ulici Nad Šárkou a směrem k ul. Za Hanspaulkou/ Na Dyrince
- 47 Ulicí Hermelinovou uprostřed přetíná a z ulice Na Kuthence do ul. Na Dyrince vede Havlovská ulice
- 48 O něco západněji od ústí ulice Havlovské do ulice Na Kuthence odbočuje z posléze jmenované ulice k jihu krátká ulice.... Karasovská ulice
- Jdeme-li ulicí Na pískách od severního jejího konce /a usedlostí Safránka/směrem k jihu, mineme po pravé straně tyto ulice, které odbočují na západ: první ul. je Petrovská, druhá na Dyrince,
- 49 třetí Borkovská ulice
- 50 čtvrtá Kulhánková ulice
- 51 pátá, přetínající ulici Nad Šárkou /č.59/ a dále ulici Šobrovskou/čis.68/ Na lodách
- Šestá Na Kuthence/čís.44/
sedmá: náměstí, které v těchto místech tvoří ulice Na Hanspaulce/č.32/,
osmá: ulice Na viničních horách/č.34/,
52 devátá /pokračující také na východ/.... Vilémovská ulice
- 53 desátá /pokračující až k ulici Nad Šárkou č.59/ Na Perníkárce,
která jde k severozápadu až za usedlost

- 54 "Pernikářka", a pokračuje z ulice Na pískách dále k jihovýchodu, kde končí u malého náměstí u Veloslavinské ulice, které bylo pojmenováno Na Sekyrcce
- 55 Ulice, která z dráhého konce náměstí Na Sekyrcce vychází směrem severovýchodním Komornická ulice
- 56 Ulice, do které ústí severovýchodním koncem ulice předešlá, a která odbočuje z Veloslavinské ulice severozápadně, přetíná ulici Vilémovskou a končí u ulice Na viničních horách U hadovky
- 57 Z ulice Vilémovské odbočuje blízko u jižního jejího konce na severovýchod ulice Na stupních
- 58 Ulice, do které ústí předešlá ulice /Na stupních/ svým severozápadním koncem, a která se obloukovitě točí k ulici Na viničních horách Vostrovská ulice
- 59 Proti ústí ulice Na stupních odbočuje z Vostrovské ulice směrem severozápadním hlavní komunikace, která se obloukem /na západní str. bloku 8.79/ otáčí do směru severovýchodního a pokračuje v něm napřed vinovité /mezi bloky 111 na severní, 75 a 74 na jižní straně/, a potom přímo napřed mezi bloky 66 a 69 na severozápadě /11, 70, 65, 65/ na jihovýchodě, dále po okraji náhorní roviny nad šarčekými svahy, a spojuje se na severu s ulicí Na pískách Nad Šárkou
- 60 Ulice, odbočující za usedlostí Beránkou z ulice Nad Šárkou a polobloukem k severu opět se k ní vracějící Na Beránce
- Z předešlé ulice odbočují na severovýchod dvě ulice, z nichž byly pojmenovány:
- 61 jižní Zvonická ulice
- 62 severní Na Bečvářce
- 63 Krátká spojka mezi ulicí Na Bečvářce a ulicí Nad Šárkou Sojkovská ulice
- Ze západní části ulice Na viničních horách 78.34/ odbočují proti konečné části ul. Na Pernikářce /8.53/ k severu tyto ulice:
- 64 nejzápadnější /až k ulici Nad Šárkou/... Teliškovská ulice
- 65 nejvýchodnější /přes ulici Na Hanspaulce a pak lomeně k severozápadu do ulice Nad Šárkou/ Krocínovská ulice
- uprostřed mezi oběma probíhá ulice Vostrovská /8.58/

Tentokrát s Babou

Toto vydání Hanspaulky vás nejspíš zastihne v rozjezdu prázdnin. A k vodě nebo k čekání na letišti se hodí odlehčená kniha. Navíc nechceme zapomínat na ty z vás, kteří žijí na Babě. Což se krásně potkává v knize s trochu rošťáckým názvem **Malý pražský erotikon**.

Jejího autora Patrika Hartla vám nejspíš představovat nemusím. Buď jste něco četli, viděli film na základě jeho knihy, nebo dokonce ocenili jeho režijní práci na divadle. A i kdyby ne, nejspíš vám neunikl jeho smích – tak charakteristický, že se dostal do internetových memů.

A teď už se s jeho knihou vydáme na Babu. Společenství sousedů ze dvou sousedních řadovek, které si každý z nás místních snadno představí, vytváří prostor pro (ne)slušně zamotané vztahy. Svádí dohromady lidi různých profesních

světů, ale stejné touhy po blízkosti. Nebo ne? (Na Databázi knih jedna čtenářka píše toto: Na této knize se mi obzvlášť líbí to, že vás učí neodsuzovat druhé za jejich chování. Ono to čiší ze všech Hartlových knih, ale tady mě to nějak trklo nejvíc. Asi jsem to potřebovala zrovna prožít.) Zažíváme s nimi skoro pět desetiletí. Někomu by mohl vadit peprný slovník některých postav a situací, proto před ním varuji. Ale nečekejte jen to, co ve fantazii rozjždí výraz „erotický“. S postavami projdete kus života se všemi možnými variantami průšvihů i úspěchů.

Hodnocení čtenářů má takový rozptyl, že vám nemohu s jistotou radit, abyste to riskli. Ale pokud jste titul zatím neznali, vězte, že Baba a její vilky jsou pro fantazii autora zdrojem víc než vydatným.

„Život je festival problémů. Smršť drobných nepříjemností. Není snadné mezi těmi průšvihy pořád hledat něco pozitivního a cítit se fajn. Já se o to snažím a to je taky důvod, proč píšu.“

„To co nazýváme štěstím, je prostě okamžik, kdy přestáváme mít strach.“

Marie Hodinářová

Závěr sokolského roku

Sokolský rok se pomalu blíží ke konci. I druhé pololetí bylo plné tradičních akcí – zimní pobyt pro rodiče s dětmi, šibřinky pro děti i dospělé a další úspěšné putování za velikonočním vejíčkem. V dubnu začaly soutěže. Nejdříve se konaly závody v gymnastice pro předškolní děti a nejmladší žactvo, koncem měsíce proběhly přebory ve sportovní všestrannosti (plavání, gymnastika a atletika). Poslední roky za nás většinou závodily jen děti z oddílu sportovní gymnastiky, ale loni se k nim přidaly i děti z tanečního oddílu a také rodiče našich dětí. Závodů v plavání se od nás zúčastnily dokonce tři generace z jedné rodiny: malá Martinka z tanečního oddílu, její maminka Eva a dědeček Martin. Zatím poslední z našich akcí byla Akademie. Letos jsme ji plánovali jako oslavu 95. výročí založení Sokola na Hanspaulce. Účast byla opravdu veliká. Předvedli se cvičenci všech

věkových kategorií. Kromě dětských oddílů se představili také muži se sletovou skladbou Před kamerou. Zavítaly k nám i sestry ze Sokola Čimice a předvedly velmi působivou pódiovou skladbu Dvacet odstínů ABBY. Nacvičují ji na podzimní gymnastický festival Golden Age, který se letos koná ve Francii. Jako třešnička na dortu působilo závěrečné vystoupení. Cvičitelka aerobiku Iva Zastávková vyzvala všechny, tedy i diváky, aby se připojili. K našemu překvapení se zvedla spousta přítomných a pustili se do cvičení. Opravdu působivé zakončení celé Akademie!

Anna Horáková

LETNÍ TANEČNÍ TÁBOR 2026

STROJ ČASU

CESTA TANCEM NAPŘÍČ EPOCHAMI

Cena: 4500 Kč, (možnost požádat o příspěvek 800 Kč u Aktivního města)

- Celotáborová hra na téma stroje času

- Karneval

- Denní i noční bojovka

- Skupinová talentová soutěž, taneční maraton a mnoho dalšího.

Strava: snídaně, teplé obědy a večere, dvakrát denně svačiny

Taneční styly:

- Street Dance
- Contemporary
- New Style Hustle
- Aerobic
- Moderní tanec

Věk: 7- 15 let

15.–22. 8. srpna 2026
SOKOL PRAHA HANSPAULKA

Email: tanecni.oddil@sokol-hanspaulka.cz

Den ve školní jídelně

Školní jídelna hanspaulské školy se stala součástí místní komunity. Obědvají tu nejen děti a zaměstnanci základní školy, kuchyně připravuje obědy, přesnídávky a svačiny také pro mateřskou školu a v poslední době přibývají i další strážníci. Kromě seniorů se v jídelně stravují také mladší lidé. Na obědy sem chodí zaměstnanci okolních firem, několik rodin, jejichž rodiče pracují z domova, i maminky na mateřské dovolené, které oceňují, že jídla jsou vhodná také pro děti. Ve školní kuchyni se totiž vaří nejen zdravě, ale také chutně a pestře. V neposlední řadě je školní jídelna oblíbeným místem setkávání místní komunity při večerech, které kuchyně několikrát ročně pořádá.

V kuchyni, kde se připravuje na 700 porcí denně s možností výběru ze dvou jídel, pracuje kromě vedoucího, který má na starosti zásobování a související administrativu, ještě osm lidí. Tři z nich se starají o hlavní část přípravy jídel, ostatní jim pomáhají. Přípravu jídla organizuje hlavní kuchař, který spolu s vedoucím sestavuje jídelní lístek na celý měsíc. Sestavení jídelního lístku je trochu jako rébus. Nejprve se zařazují jídla, která splňují požadavky spotřebního koše. Dvakrát týdně brambory, i když o ně děti prý příliš nestojí, protože na ně nejsou zvyklé. Dvakrát do měsíce pak jídla z ryb a luštěnin, která také nepatří mezi nejoblíbenější dětské pokrmy. Poté se doplní další masová i bezmasá jídla a nakonec polévky tak, aby pokud možno ladily s hlavním chodem. Zohlednit se musí i technologie přípravy jídel, aby bylo vybavení kuchyně využíváno rovnoměrně. Nelze například jeden den připravovat dvě jídla zapékaná v troubě.

Pracovní den v kuchyni začíná většínou o půl sedmé. Kuchař musí být předem domluvený s vedoucím jídelny na tom, co bude k vaření potřeba, a ráno se potraviny přinesou ze skladu. Hlavní kuchař určí, kdo má co udělat. Zároveň se připravují přesnídávky pro mateřskou školu a někdy i část jídel na další den. Všechno se musí stihnout připravit během dopoledne. Poté se všichni věnují výdeji jídla – v jídelně i v jednotlivých třídách mateřské školy, kam se zároveň rozvázejí také odpolední svačiny. Při výdeji obědů se průběžně myje nádobí. Práci navíc je v poslední době mytí a krájení zeleniny a ovoce pro zeleninovo-ovocný bar, který je mezi dětmi velmi oblíbený. K jeho popularitě přispívají i „domácí“ dresinky.

Zpočátku personál kvůli velkému zájmu nestíhal zeleninu doplňovat, takže bylo nejprve potřeba působit osvětou a připomínat dětem heslo: „Naber si, kolik sníš.“ Časem děti zjistily, že saláty jsou stále k dispozici, a dá se říct, že díky baru se ve školní jídelně na Hanspaulce výrazně zvýšila spotřeba zeleniny, hlavně u žáků druhého stupně. Menší děti si raději berou ovoce a ovocné saláty. Oblíbená je sterilovaná červená řepa, časem si oblibu získala i brokolice, děti mají rády také sójové klíčky a samozřejmě kyselé okurky.

Obědy se vydávají do dvou hodin, po třetí hodině pracovní den ve školní jídelně většinou končí.

Hlavní kuchař školní jídelny vede už čtvrtým rokem ve škole kroužek vaření. Děti se v něm učí připravovat různá jídla – polévky, hlavní chody i něco sladkého. Na Velikonoce pekly jidáše a připravovaly nádivku s kopřivami, kolem Vánoc to z kuchyňky voní cukrovím, i tím

zdravějším. Část dětí navštěvuje kroužek od začátku, část se obměňuje, přicházejí také sourozenci starších „kuchařů“. Zájem zatím stále převyšuje možnosti školy. Do cvičné kuchyňky se vejde maximálně 18 dětí. Už je zpracovaný projekt na její nové vybavení, které umožní lepší využití prostoru. Projekt má tři varianty a zatím se podařilo získat asi dvě třetiny potřebné částky. Kromě kuchařských dovedností děti získávají v kroužku i informace o zdravém způsobu vaření a zdravých potravinách. V nové cvičné kuchyňce by mohly být i kurzy vaření pro veřejnost a různé zajímavé akce.

Starší pánové, kteří si do školní jídelny chodí pro obědy, obdivují také bohatý repertoár polévek, které jídelna vaří. Manželka prý zvládá tak pět, které vaří stále dokola. S novým kuchařem se objevily na jídelníčku i nové polévky. Ne všechny

ale byly strážníky přijaty pozitivně. Lidé jsou dost konzervativní a tak se nároky a nápady musely chvíli sžívat.

Dnes má školní kuchyně na repertoáru zhruba padesát druhů polévek. Mezi nejoblíbenější patří klasické vývary, rajska polévka, zelňačka nebo gulášovka. Naopak kulajda nenašla mezi dětmi mnoho fanoušků – většina z nich totiž nemá ráda houby. U hlavních jídel vedou stálce české kuchyně: svíčková, rajska omáčka, špagety nebo různá jídla s omáčkou. Velkou oblibu mají také zapečené těstoviny. Jídelna si zakládá na tom, že maso je vždy měkké a dobře připravené. Kuchaři využívají moderní technologie, například multifunkční pánve, vaření v páře nebo v kombinaci s pečením. Velkou výhodou je i takzvané noční vaření, při kterém se maso připravuje dlouhé hodiny při nízké teplotě.

Díky tomu zůstává šťavnaté, křehké a lépe stravitelné.

Sladká jídla, jako jsou krupicová kaše, buchtičky s krémem nebo žemlovka, má ráda asi polovina strávníků. Přesto je jídelna rozhodně nechce z jídelničky vyřadit. Podle kuchařů je lepší, když si děti jednou za čtrnáct dní dají sladký oběd a pořádně se najedí, než aby nesnědly třeba kuskus a cestou domů si koupily chipsy.

Vaření ve školní jídelně je navíc organizace ve velkém a každý výpadek personálu je znát. Připravit stovky porcí není jednoduché – lívanců nebo šišek s mákem se musí udělat i tisíc, masových kuliček nedávno kuchaři připravovali kolem dvou tisíc. Přestože by podle nových doporučení měly děti jíst více ryb

a luštěnin, právě tato jídla u nich nepatří k nejoblíbenějším.

Velkým tématem zůstává také množství nesnědeného jídla. Podle pracovníků jídelny děti stále poměrně hodně obědů vracejí, někdy hlavně ty mladší vrátí celý talíř, aniž by jídlo vůbec ochutnaly. Přitom mají možnost výběru ze dvou jídel a rodiče mohou obědy snadno objednávat nebo odhlašovat přes internet. Občas se dokonce stane, že si dítě objednaný oběd ani nevyzvedne. To, co se nesní nebo vrátí, putuje do gastroodpadu. Sami žáci přišli s nápadem, zda by se zbylé obědy nedaly nějak smysluplně využít. Problémem je ale složitá logistika i přísná legislativa. Ve výsledku by tak celé řešení možná stálo více úsilí, než kolik by přineslo skutečného užitku.

L. Čumplová a Petr Klíma

Co bylo?

Posledním „zimním“ počinem v péči o kapli Nejsvětější Trojice na Hadovce byl její řádný úklid, ke kterému se **14. března 2026** sešly tři dobrovolnice: jedna současná a dvě další bývalé památkářky.

Sobota před pátou postní nedělí, která se říká neděle Smrtná (v lidové tradici se vynášela Smrtka-Morana), letos připadla na 21. března – má totiž v závislosti termínu Velikonoc pohyblivé datum. Tento den byl vybrán před třemi lety jako jeden z trojice dnů, kdy je kaple Nejsvětější Trojice na Hadovce otevřena veřejnosti. Postní mše svatá byla slavena od 16.30, a to opět děkanem Svatovítské kapituly – P. Ondřejem Pávkem. Při bohoslužbě jsme vzpomněli nedožítých 100. narozenin Josefa Kuldy, malíře a restaurátora, který se v roce 2016 výrazně podílel na restaurování oltáře v kapli.

Kromě zmíněných tří dnů (o Velikonocích, v den pouti a při rorátech) se od předminulého roku kaple otvírá navíc o velikonočním triduu (třídenní): na **Zelený čtvrtek (letos 2. 4.)** hodinu před půlnocí, na **Velký pátek (3. 4.)** v době kolem poledne a na **Bílou sobotu (4. 4.)**

od 11 do 14 hodin. Příchozí si se zájmem prohlíželi kapli samotnou i její výzdobu s motivy událostí tridua (Getsemanská zahrada, Ukřižování, Boží hrob).

29. dubna 2026 se v kostele sv. Bartoloměje v Bartolomějské ulici na Starém Městě uskutečnil od 19:30 společný velikonoční koncert dvou Dejvických sborů. Sbor Acantobýl (vzniklý spojením sborů Acant a Zlatobýl) působí při ZUŠ Harmonie na ZŠ Bílá a řídí jej Terezie Minářová Výborná, sbor Seriózní těleso je domovským při kostele sv. Matěje a řídí jej Adam Slavický. Spolupráce obou sborů začala při pouti ke kapli Nejsvětější Trojice na Hadovce v roce 2025 a je pravděpodobné, že bude pokračovat i nadále. (Ivan Minář)

Popovídat si o všech událostech i chystat další bylo možné při akci Prahy 6 nazvané **Dvorkové bleší trhy-Restaurant Day 16. května 2026**. Už pošesté otevřela všem příchozím vlastní zahradu (pod názvem: Z pokladů paní Marie VI.) Marie Hodinářová ml., členka redakční rady časopisu Hanspaulka. Další hanspaulský prostor byl otevřen v ulici Na Kodymce.

Marie Kuldová

Komunitní bylinková zahrada

Dne 14. května byla v parčíku za Tescem slavnostně otevřena nová Sousedská bylinková zahrádka na Hanspaulce. Na slavnostním otevření se připojelo bylinkovými čaji a ochutnávala bylinková pesta na čerstvém chlebu. Ti, kdo přišli, si mohli vybrat a odnést domů květináč s jednou z bylinek věnovaných Českou zemědělskou univerzitou.

Bylinkovou zahradu tvoří šest zvýšených záhonů (celkem 40 rostlin), každý je věnován jednomu druhu bylinek. Najdeme zde bylinky „z babiččiny zahrádky“, stře-domořské bylinky, bazalky, kvetoucí bylinky a svěží truhlík. V zahrádce najdeme i další bylinky, které voní po citrону, pomerančích nebo anýzu, přitahují včely a motýly, uklidňují, odpuzují hmyz nebo naopak dokážou pobláznit kočky.... Informace o jednotlivých bylinkách najdete v online brožůře propojené přes QR kód.

Přestože si ještě před otevřením někdo odnesl za záhonu řapíkatý celer a některé bylinky musely být z téhož důvodu doplněny, dnes se mají k světu a rozrůstají se.

Vznik bylinkové zahrádky byl hrazen z fondů EU a MČ Praha 6 jej podpořila částkou 10 000 Kč.

LC

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol Praha - Hanspaulka
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Ing. Jiří Dlouhý, Ing. Jiří Frynta,
Mgr. Marie Kuldová, Mgr. Marie Hodinářová,
Libuše Novotná, Ing. Ladislav Trojan,
Ing. Jaroslav Svátek

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

E-mail redakce: casopishanspaulka@gmail.com

Grafická úprava: Markéta Zahrádková

Korektury: Helena Medková

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 333 820

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku na
honorář píší články,

obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 24. 5. 2026

Uzávěrka příštího čísla 30. 8. 2026

Finančně podpořeno MČ Praha 6

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

Má-li někdo nějaký dokument,
fotografii, nebo vzpomínku,
přispějte, prosím, do článku
o představení
BABIČKA
inscenovaného dramatickým
kroužkem školy
v režii paní učitelky Malé
v roce 1957.

Ozvěte se, prosím, redakci na e-mail
casopishanspaulka@gmail.com

Děkujeme. Redakce
Ladislav Trojan

■ HANSPAULSKÉ KALENDÁRIUM

15. 8. - 22. 8.

Příměstský tábor Sokol Praha - Hanspaulka
(viz plakát na s. 17)

V sokolovně se cvičí i o prázdninách
cvičení ženy: od 1. 7. - středa 19 - 20,15
zdravotní cvičení: od 16. 7. čtvrtek 10 - 11
více: <https://sokol-hanspaulka.cz/>

**Sokolové i škola přejí všem krásné prázdniny
i dovolenou.**

Na Kuthence, foto z roku 1928

Na Kuthence, foto z roku 2026